

greet en het
meerdere, die
achtergrond
men zich bij
gemakkelijk
feiten samen
of nu wel
n gewichtige
enis te be-
erde moment,
ge betekenis
ooze toestand
daarover de

oordeel in zijn
lot van deze
oor we van

Christelijke
7. van Melle
Callenbach.

ken waarin,
de Evangelie-
vormde Kerk,
mate van be-
ort ook: de

inze openbare
nheid opdoen
a over zede-
lerlei werken

n student tal

il dat metter-
en zedelee,
dat de akade-
kelijk examen
kening houdt.
dboeken over
a aangewezen,
geleerden
len. In onze
wij tot dusver
Hoeftstra Bz.,
e der Doops-
e Universiteit
dam, P. N. v.
t van modern
el geleerdheid
men zelf niet
or den student
eken in een
zij de nieuwe
mens tot de
ademelburger
ne talen, dat
werk zonder
is echter bij
t een bezwaar
van de taak,
t en van me-
dboeken. Zij
lijke literatuur
lat het op 'n
werken wan-
tudeering zet
dik, Marten-
Morale van
van Newman

de opvatting
student

vandaan ge-
den student,
Kerkbestoren
g een moeie-
examinatoren
r.
dit vak maar
wat Christe-
ezwaar zeker

l niet, bij de
der Ethika
adert de ver-
Inleiding tot
Voeg daarbij
ninciaal Kerk-
kan, dan
ij het onder-
Christelijke
verrassingen

en geen on-
ke zedelee
d.

in het duister,
de," kan hier

na bij den
en geloopen,
ik te hebben
s greep. Tal
Nederlandsch
mstandigheid
Christelijke
F. J. Domela
aar te Am-
was, kwam
lijke Ethiek
Kuhoeft en
anning J. Hs.,
mdde wegen
nis, na het
een Repi-
oor hem ook
zedeleer liet

federlandsch
an De Krull
hun pastorie
lijk examen

tot hen ook

ze schrijft in
van de titel

rbodig werk
van dit
ik."

ten onzent
a veeljarige
geleerd, dat
en volledig
Christelijke

et zich komt

Christelijke

oog op de

eischen van het proponentexamen in de Ne-
derlandsch Hervormde Kerk — wil dit ge-
schiedt de heeren Van Melle dan ook beoordeeld.
Het boekje dat 69 bladzijden bevat, en waarin
„voor het maken van aantekeningen en uit-
breidingen, om de andere bladzijden het papier
is blank gelaten", is, gelijk men dat van
den uitgever Callenbach gewoont is, wat druk
en papier betreft keurig uitgevoerd.

Wij zullen hier eerst een overzicht geven van
den inhoud.

De Van Melle geeft een Inleiding in 13 §§,
daarna A. Algemeen deel der Christelijke Zede-
ler en B. Bijzonder deel der Christelijke Zede-
ler.

De Inleiding 35 bladzijden groot, en dus meer
dan de helft van het geheel, handelt achtere-
volgens van: 1. Benaming; 2. Algemeen
begrip; 3. Object; 4. Uitgangspunt; 5. Definitie; 6. Encyclopedische plaats. Dog-
matiek en Ethiek; 7. Christelijke en Bijbel-
ethiek; 8. Betang van dit leerboek; 9. Geschiedenis. Deze 9, die dan van p. 4—p. 31
loopt, is nu weer onderverdeeld in een Voor-
geschiedenis, a. Israëli, b. de Grieken; en een
Geschiedenis der Christelijke Zedekunde en Zede-
ler. In het laatste onderdeel krijgen de Luther-
sche, Gereformeerde en Roomsche Ethici een
plaats. — Dan volgt § 12. Grondbeginsel der
Ethiek, en § 13. Verdeling der Christelijke
Ethiek.

In zijn Algemeen deel der Christelijke Zede-
ler, laat Van Melle, even als in zijn Bijzonder deel,
de verdeling in §§ en in handelen daar van.
I. Het onderscheid tusschen goed en kwaad.
11. „Menschen zedelijke aanleg en toestand
en daarbij wat den „aanleg" betreft, van 1. zijn
zedelijk bewustzijn; 2. zijn zedelijke vrij-
heid; 3. zijn zedelijke vermogens; 4. kenver-
mogen; 5. gevoelen en begeerte; 6. de wil;
7. zijn zedelijke aanleg; 8. zijn gemeenschap-
stelsel." — Na dus in dit gedeelte te heb-
ben gehandeld van „menschen zedelijke „aan-
leg" wordt daarna nog een drietal bladzijden
gewijd aan „menschen zedelijke „toestand".
Deze toestand is die „van een gevallen groot-
heid," zegt Van Melle. „Zijne vrijheid is ver-
vangen door dienstbaarheid onder de macht der
zonde, die al zijn vermogens heeft aangetast.
Zijn verstand is verduisterd; zijn gevoel ver-
sterkt; zijn smaak bedorven. Hij haat wat hij
moet lief hebben en hij heeft lief wat hij haten
moet. Zijn wil is geneigd tot het kwade. (Rom.
7: 18; 8: 7; 1 Cor. 2: 14; 1 Tim. 2: 14).
Hier volgt dan een beschrijving van de zonde
en wel ten opzichte van de verschillende ver-
mogens en van het hart als haar zetel.

Verder handelt dit Algemeen deel van:
III. De bron en de kenmerken van het Chris-
telijk leven.

Hier wordt dan gesproken van de wederge-
boorte en de bekeering, van de heiligmaking,
de deugd en de deugden, „welker afzonderlijke
aanwijzing samenvat met die der plichten".

Vervolgens wordt in dit Algemeen deel ge-
handeld van IV. De betekenis der wet en van
het voorbeeld van Christus voor het Christelijk
leven.

De „betekenis van de wet" is hier uitvoeriger
behandeld dan die van „het voorbeeld van
Christus".

Aan het eerste onderwerp wijdt de geachte
schrijver vier, aan het laatste slechts één blad-
zijde. Waar hij op pag. 53 van het eerste tot
het tweede onderwerp overgaat zou het wen-
schelijk zijn dit, — bij een tweeden druk —
althans door een nieuwe alinea aan te duiden.

Waar Van Melle over „de betekenis van de
Wet" handelt, spreekt hij over haar wezen; haar
verbindende kracht voor de Christenen en den
strijd daarover tusschen de aanhangers van
Votius en Coccejus. Hier op bl. 50 stuit ik
op een drukfout. Voor de aanhangers van Vo-
tius en Coccejus wordt men verwezen naar bl.
80, dit zal waarschijnlijk bl. 72 moeten zijn: „de
Gereformeerde Ethiek". Verder worden hier
de „Adiaphora" en „het Geoorloofde" en ook
de „Praecepta en Concilia Evangelica" behandeld.

Over de „betekenis van het voorbeeld van
Christus" zegt Van Melle: „Aan het voorbeeld
van Jesus hebben wij te ontleenen de groote
beginselen, die ons gedrag moeten bestieren;
de eere Gods boven alles te zoeken, alles achter
te stellen bij de liefde tot God, bij de goede
zelfverloochening, gewillige zelfopgave ook tot
in den dood, als God dit wil. Hem navolgen
is niet Hem copieeren. De poging om dit
laatste te doen levert nooit anders dan karik-
aturen."

Ten slotte handelt dit Algemeen deel van: V
de middelen tot de bevordering van het Chris-
telijk leven.

Hier hebben wij dus de Aesthetiek.

Van Melle spreekt hier 1. over zelfonderzoek;

2. zelfbeheersching, en 3. godelijke gemeen-
schap; als de algemeene deugdmiddelen.

Bij de bijzondere noemt hij het gebed; en een
bicht als „uitroffing van een door schuldgevoel
bezwaaard hart aan een vertrouwd en geestelijk
ervaren persoon"; en de geleefte.

In B. Het Bijzonder deel der Christelijke zede-
ler, krijgen nu de afzonderlijke deugden en
plichten een plaats.

Na hier eerst over den plicht in het algemeen
te hebben gesproken, en er op gewezen te heb-
ben hoe de eenheid aller plichten is gegeven
in de liefde tot God, de hoofsom der Wet,
waarin ook de liefde tot den naasten is begrepen,
en waarvan de wettige liefde voor ons zelve
tot maarstaf strekt, wordt in dit Bijzonder deel
gehandeld van 1. de liefde jegens God, 2. de
liefde tot ons zelve; 3. de liefde tegen den naasten.

Eerbied, dankbaarheid, vertrouwen en geho-
orzaamheid worden hier beschouwd als kenmerken
der liefde jegens God. Bij den eerbied, waartoe
de schrijver den eisch van de eerste drie ge-
boden brengt, vindt hij gelegenheid om te spre-
ken over den eed, over den wekelijkschen Rust-
dag en over het gebed. Bij de gehoorzaamheid,
om te spreken over het lot en over het teken.
De liefde tot onszelve openbaart zich als zelf-
waardering, zelfbewaring, zelfontwikkeling.

De liefde jegens den naasten eindelijk, wordt
eerst beschouwd in het algemeen en daarna in
de bijzondere betrekkingen des levens.

Wat het eerste betreft, openbaart zij zich als
waardering, bewaring en ontwikkeling van den
naaste.

Bij de waardering komt dan de waarheids-
liefde en naar aanleiding daarvan de leugen en de
„noodleugen" ter sprake.

Bij de bewaring van de naasten, welke insluit
de zorg voor hun leven, eer, vrijheid, eigendom
en tijdelijk belang: de „noodweer", de dood-
straf en de oorlog.

Wat het tweede betreft, — „de liefde jegens
de naasten in de „bijzondere betrekkingen des
levens" — het slot van het Repetitorium —;
daarin wordt gesproken van de liefde jegens
hen die met ons tot hetzelfde huisgezin, den
zelfden staat en de zelfde kerk of gemeente be-
hooren. (Wordt vervolgd.)

Uit de Pers.

Een niet onwaardig kijkje geeft de Hervorming
op wat er omgaat in de studentenwereld aan
de Rijks universiteiten:

Er wordt in De Hervorming veel geschreven uit
de wereld der rijpe menschen: veel van wat ze
doen en denken. Uit de studentenwereld echter
lezen wij nooit iets. Wat er gedaan en gedacht
wordt door de jonge mannen voor wie 't student-
zijn niet alleen is een angstig inpompen van de
verlichte wetstof, ligt onder een mystiek sluis
verborgen. Daar weten niet-studenten niets van.
En dat is goed ook, tot op zekere hoogte. De groote
bekering van ons student-zijn zou weggenomen
worden, als die sluis geheel afgebroken werd, als alle
mysterien en gedachten, die er onder verborgen
zijn, zoo leens blootgelegd werden voor het oog der
menigte. Maar te verborgen, te geheimzinnig mo-
gen we ook niet zijn. Want daardoor lijden wij niet
altijd onder de zeer slechte naam die van ons uitgaat.
Daardoor beschouwen „men" ons als: drinkbroers
(leest nog, die hun beeren niet betalen) schreue-
leelijken, dieven (van uithangborden en treinbor-
des), die er hun „stort" van maken, anderen voor
den gek te houden, (dat vooral) meisjes naloo-
pen eene heeren met hooge hooften plagen, en ten
kinderachtig om van te praten), die diogenes doen,
waarvoor ieder ander in Meerenberg zoo gestopt
worden (leer niet laat en door de Veerstraat in
Den Haag met zes honden?) en dan ... dat
groenen, (schei uit menen) ieder jaar dooje! —
„nee 't is maar goed," zegt men, „dat mijn zoon
een student is geworden; vroeger dacht ik er nog
over, maar na de informaties, die ik genomen heb,
niet meer. Nu is te op een bankierskantoor, dat 't
beste deel — ook financieel — zie je, hij heeft wel
eens „laar uit, maar dan gaar naar de Scala of zoo
en fatsoenlijk, heel anders, heel anders, dan
dat worden me later te leeraars van onze kinderen,
je dokters, je rechters en ... je dominees!"

Liefst vertelt men er dan nog bij, dat vooral
je „aanstaande dominees" het er van nemen in den
studententijd, omdat ze later zich nu in toom mo-
chten houden. Ziet je, dat zijn de dingen, die niet
achter den geheimzinnigen sluis zich bevinden.
Maar wat daarachter zit, dat weet niemand iets van!

— Die arme studenten! Ze worden belasterd,
voor onmogelijke a.s. dokters en predikanten ver-
klaard, omdat de wereld 't ziet, als ze nu en dan
eens, in de uitbarsting van hun heilrijke jeugd, doen
wat een niet-student gekke dingen noemt — omdat
de wereld niet weet, wat er onder elkaar gesproken
verklaard, beweerd, ontkennd wordt, wat er alleen
gelezen, gewerkt en gedacht wordt.

En toch: heilrijke studentenwereld! Heilrijk om
je vrijheid, je niet-storen aan die menschen, den
geheimzinnigen sluis, die over je heen ligt; nog
is er niets veranderd, sinds Piet Paaltjes tijd en
toch ook veel, want in jou woelen nog steeds de
gedachten, in jou wordt nog steeds de grondslag
gelegd van de meeningen, wildoorden, die geleerden
en hooggeleerden zullen raakvlakken en niten over
jaren, de meeningen, die tijdelijk de wereld zullen
veroveren.

De jeugd is vroeg ontwikkeld tegenwoordig.

De scholen zijn beter, de tijdschriften en dagbla-
den goedkoper en gemakkelijker te verkrijgen dan
vroeger. Men zegt ook, dat de eerste klasse van
H. B. S. en Gymnasium uit telkens jongere kinde-
ren bestaat. Reeds op de scholen (vooral gymna-
sium 4de en 5de klasse) begint voor hen de „Sturm-
und Drangperiode" hun levens. En in hun jongen
overmoed beginnen ze alles omver te werpen, wat
oud is.

De jeugd strekt zijn verlangens altijd uit naar
het „nieuwe", ziedt Seneca reeds en de mensch is
sinds zijn tijd nog niets veranderd.

„Oude literatuur, ... domineesliteratuur, geen
greintje poëzie of schoonheidsgevoel is er in — nu,
als je de taalcharters kent, is die oude rommel niet
meer te slikken!"

„Socialisme ... ieder mensch (van zestien jaar)
moet toch socialist zijn (liberale partij op de flesch;
middenstand verdwijnt — openhoofding van groot-
kapitaal — revolutie tegen de tegenwoordige maat-
schappij — klassenverschil weg).

„Geloof ... och, wat doe je daar nu mee? Dat
is als een riekte te beschouwen. Geloof is een
in elkaar geraakte grijsaard, die alleen nog maar
leeft van de aalmoeren van een paar kwelen en
wat oude theetantjes."

Zoo redeneert de tegenwoordige jeugd van zestien,
zeventien jaar, „O, die jeugd!", zucht grootpapa
V, die onderling is „ver kom niet van terecht!"

„'t Is toch zonde, zes zestien jaar en dan al niet
meer naar de kerk", zegt tante Naaije, handen-
wringend.

Maar ik zeg: heel goed! Laat ze maar alles
overboord gooien!

Want later!

Ja, er zijn jongelui, die zoo opgaan in hun dag-
werk, hun daggangen, hun sport in den vrijetijd,
dat ze geen tijd meer hebben, om na te denken en
jaren later in een oogenblik van inkeer tot zich
zelf, zich misschien verward afvragen: houd ik
nu nog van nieuwe literatuur? ben ik nu nog
socialist? ben ik nu nog ongelovig? — maar er
zijn ook, die blijven doordinken, van moening
wisselen met hun vrienden — die veel denken,
veel spreken en veel twifelen tot dat zij hun a-
walingen van vroeger inden Na uurlijk zijn er,
die socialist, die atheïst blijven, maar het meêrdeel
weeft, belt nu daer — dan daarna over, tot het
inens zijn overtuiging gewastig niet.

Ja, die tijden, dat het materialisme de student-
enwereld in zijn koude armen gekneld hield, zijn
gelukkig voorbij. En omdat ik dit wensch te con-
stateeren en 't wensch te zeggen aan velen, die
sich misschien wanhopig afvragen: „wat zal de
toekomst brengen?" schreef ik boven mijn opstel:
„Houdt goeden moed!" De mannen, die den gods-
dienst, dat grootste levensgoed der menschen, als
een voorbijgaande beweging in de wereldgeschiedenis
beschouwen, wijzende op het materialisme en
zeggende: ziet ge wel, hoe 't veld wijnt? zijnt ha-
selig met overtuiging bewijzen te bestrijden.

Ze zijn te bestrijden door het vaste geloof van
velen, niet geloof uit familietraditie, niet met den
papele ingezogen geloof, maar door geloof, al
krachtiger groeide uit ongelooft en twijfel. En is
't niet, om goeden moed te houden, als ik u voor-
beelden noem van jonge mannen, die na een eind-
examen H. B. S. met ijver werken voor het staats-
examen, met het doel theologie te studeren, dat
ook studenten in de rechten van faculteit verwis-
selden en dat zelfs een student in de chemie zijn
faculteit verliet om predikant te worden, en dat
enige professoren der wis- en natuurkundige
faculteit dat een goed en heilzaam teken des
tijds noemen? En al groeit dit (vrijinnig) geloof
ook slechts bij enkelen tot een sterke plant, bij
velen is thans twijfel. En is dat ook niet, om goeden
moed te houden? Want vergeet niet, dat 't ge-
slacht, dat veelal alles over boord wierp, hoewel
't zelf van een geslacht stamde dat uit traditie
trouw ter kerke ging, eenige malen per jaar
sopende op klaarlichten dag! — zooals Multatuli
zegt. Als onze grootvaders geloofden, onze vaders
alles verwierpen, wij zelf twifelen — wat zullen
dan onze kinderen? En is die twijfel dan geen
verblijvend teken, meer verblijvend dan het vaste
traditiegeloof van velen?

Als ik kom bij een jongen man, wien men thuis
en in zijn familie altijd heeft voorgehouden: jij
zult 't nog eens ver brengen! — om die jonge man
zegt tot me: „seer zeker zal ik 't nog eens ver
brengen in de wereld!" zal ik dan niet zijn huis
verlaten met een ongelovig lachen?

Maar als ik kom bij een anderen jongen man,
die hard werkt en na zichzelf en zijne krachten
goed onderzocht te hebben, zonder veel aanmoed-
iging van elders, mij zegt: „ik twijfel over mezelf!
Maar er zijn toch ook oogenblikken, dat ik me
sterk voel en tot veel in staat — zal ik dan niet
heengaan en denken: „die man zal zekerlijk bere-
ken, wat hij wil!"

En als ik nu een jongen man ontmoet, van huis
uit geloovig opgevoed, die mij zegt, dat hij over-
tuigd is van Gods liefde en de waarheid van Chris-

tus' evangelie, zal ik mij dan, wetende, dat hij
nooit daarover nadacht, veel gesterkt voelen in
mijn geloof?

Doch als een ander, uit een huis, waar Gods
naam niet genoemd werd, door eigen denken tot
twijfel kwam en me nu zegt: „er zijn oogenblikken
in mijn leven, dat ik God voel in me en om me",
zal ik dan niet gesterkt worden in mijn geloof?

Uit het licht is de duisternis gekomen, maar uit
de duisternis zal ook weder het licht, eenmaal
zeker, heerlijk rijzen.

De uil van Minerva vliegt pas uit als het
schemert", heeft prof. Bolland zeer mooi gezegd.
Tien jaar geleden zou onder de medici een student,
die niet atheïst was, met den vinger zijn aan te
wijzen. Nu... twijfel bij velen, bij enkelen zelfs
vast geloof. Een oud theoloog vertelde me zeer
dregen, dat hij dikwijls jonge studenten bij zich
kreeg (o.a. joden), die hem vroegen: „vertel me
toch eens, wat je wil en wat je geloof!"

„Er moet toch wel zoo iets zijn", zeiden ze dan.
Dit geeft ook goeden moed en kracht aan de jonge,
vrijinnige theologen. Een groote vergeoeding is het
voor al de teleurstelling, die ze ondervinden, als ze
kort na elkaar, tot nu toe vrijinnige gemeenten
een orthodox predikant zien beroepen. Zij hebben
kracht nodig. Want onder hen woelt het en
bruiet het ook. Ook zij moeten vaak een periode
van strijd meemaken, om tot bevrediging en rust
te komen. Zij zijn niet meer de grondleggers van
een richting, doch staan op de voetstappen van hun
voorgangers en zijn als zodanig verplicht alle
inconsequenties en onjuistheden en verkeerd begrip
te vernietigen. Reeds is ook de tijd voorbij, dat
die vragen, die zich nu aan hen voordoen, gemoeid
werden onder veel gescher over geheel onhouding,
anarchisme, weerloosheid en vegetarisme. Dit blijkt
vooral uit de jongste vergaderingen van de Leidse
vrijinnige theologenvereniging, uit de heftige
debatten daar gevoerd en de meest tegenstrijdige
meeningen, die er elkaar kruisen. Wie vroeger deze
(onder voorzitterschap van prof. Oort gehouden)
vergaderingen bijwoonde, zou ze niet meer herken-
nen. Vroeger kalm, saai-kalm, de inleider weinig
tegengesproken, slechts een paar vrijinnigen, die
met belangstelling de vergaderingen volgden, zijn
ze thans bijzonder geminnig. Zou 't ook zijn,
omdat na jaren van constante vermindering der
vrijinnige theologen (het laatste jaar zelfs tot o
gereduceerd) plotseling dit jaar 8 modernen zijn
aangekomen? Zij vertegenwoordigen het allerjongste
geslacht, dat meer nog dan eenig vorig door alle
heersende meeningen heen van ongelooft en ma-
terialisme tot geloof is gekomen. En gestemd door
de sympathie van vele anderen, die de jonge theo-
logen en hun streven kennende, de „domineesvrees"
van vroeger hebben afgeschud, ontplooiën zij te
verder de banier van geloof, hoop en liefde, terwijl
al schemerde in ons land, en houden goeden
moed.

Of de balans niet ietwat geflatteerd is, laten
wij voor rekening van den schrijver. Een saa-
luis maakt nog geen leute. En wat men elders
uit den kring der studenten vernemen, doet be-
twijfelen of de geest van atheïsme en materia-
lisme reeds aan het wiken is. Intusschen zou
niet ons liever zijn dan wanneer er metterdaad
een kentering ten goede was gekomen; het feit
was droef genoeg, dat onze spes patriae, lat
der „a.s. predikanten inclusie, hun studenttijd
op zulk een wijze doorbrachten.

Ook voor de paedagogiek van het moder-
nisme is dit stuk niet van belang ontkloot.
Men moet eerst alle geloof overboord werpen,
om dan door twijfel weer tot geloof te komen.
Dat is het ideaal! Trek de lijn door op zedelijk
gebied en men voelt terstond, hoe gevaarlijk
deze Cartesiaansche paedagogiek is. Men zou
dan moeten beginnen met alle aangeleerde
zedelijkheid te verwerpen, in allerlei ongesch-
teigheid zich te vermaken, om eindelijk door
louering tot de wage heiligheid te komen.

Durfte de Hervorming ook deze consequentie
aan?

Officiële Berichten.

Classis 's-Hertogenbosch.

De classis 's-Hertogenbosch vergadert dit-
maal Woensdag 19 April a.s. Stukken voor
het agendum worden spoedig ingewacht bij
ondergeteekende.

J. M. MULDER.

's-Hertogenbosch, 4 April 1905.

Classis Dordrecht.

De e.k. vergadering van de classis Dordrecht
zal D. V. gehouden worden op Donderdag 4 Mei
te Dordrecht.

Punten voor het agendum worden ingewacht
voor 19 April bij Da. V. Hepp, Weidestraat 48,
Berchem (Belgie).

Namens den raad der roepende
kerk van Antwerpen:

V. HERR, Praeside,
W. ROOZE, Scriba.

Noord-Holland boven 't Y.

L. S.

Onder veel dank ontving de Kerkeraad der
Geref. kerk van Zunderdorp sinds de laatste
verantwoording voor het gereestuurde kerke-
je van Geref. kerk te Ulrum f 5, meij G. v. S.
te Overtoom f 1, Da. A. v. D. te Overtoom f 1,
M. H. te Z. f 1, meij N. L. te Amst. f 1,
uit de kerkcollectie te Amsterdam: wed. D. K.
f 2, R. O. f 1, N. N. f 1, A. M. S. H. f 1,
S. f 1; van N. N. te Drachten f 1, S. f 1, L. B.
M. te Amst. f 2, 50, meij v. d. V. G. te Den
Haag f 6, door Da. H. W. van Loon van de
diverse giften f 12, 50, J. P. v. d. B. te Den
Haag f 5 (van een Zondagavondkrijgje), Ph.
te Den Haag f 2, 50, van de Geref. kerk te
Munsterwoude f 1, van idem te Hasselt f 5, 50,
van idem te Alphen f 2, 50, van idem A. te
Werendam f 2, 50, van idem te Zuidbroek f 1,
van idem A. te Scheveningen f 2, 50, van idem
te Scharnegoutum f 2, 50, van A. J. R. te Hil-
versum f 5, door Da. H. W. van Loon aan
giften uit Overtoom f 3, 50, van de Geref. kerk
te Zuidbroek f 2, 50.

Het behoort niet gezegd te worden, hoe wij
verlijd zijn over zoo vele blijken van belang-
stelling.

Het totaal der giften voor het tekort is reeds
gekomen tot f 191, 98, en we houden ons
er van overtuigd dat bovenstaande verantwoor-
ding niet de laatste zal zijn geweest.

Wie helpt dan onze zwakke kerk, die zelve
boven vermogen geofferd heeft, nog met een
kleine of groote gift?

Met heilbode,

Namens den Kerkeraad voornemd,
Da. A. SCHWETZER.

Adres voor giften: Da. A. Schweitzer te
Buikloot.

Buitenland.

Engeland. Oorsprong der Torrey-
Alexander Mission.

In verband met de opwekking in Wales,
wordt dikwijf gewag gemaakt van de missie
van Dr. Torrey-Alexander. Omtrent den arbeid
van deze mannen kwamen wij het volgende te
weten:

Ruim drie jaren geleden verlieten Dr. Torrey
en de heer Alexander Amerika, met het doel

om in de stad Melbourne in Australië eene
godsdienstige opwekking te leiden. Zij zagen
daar zulk een zegen op hun arbeid, dat zij van
het ene land naar het andere trokken en als
opvolgers van Moody en Sankey kunnen be-
schouwd worden. Zij zeggen dat door hun
arbeid 75,000 menschen tot God bekeerd zijn,
van welke er 40,000 in Engeland zouden ge-
vonden worden.

Dr. Torrey is predikant van eene groote ge-
meente te Chicago, welke eertijds door Moody
werd gesticht. Zijn werk wordt aldaar door een
ander waargenomen.

Hoe kwam Dr. Torrey er toe om zijn vader-
land te verlaten en de wereld door te gaan om
Gods woord te verkondigen? zal men vragen.

De aanleiding was de volgende:

In de kerk van Dr. Torrey kwamen des
Zaterdagavonds eenige menschen saam tot het
houden van een ure des gebeds. Als die bid-
stond was afgelopen, hadden eenige leden de
gewoonte om nog eenigen tijd in het gebed
over te brengen, om te vragen om eene opwek-
king over de geheele wereld. Dr. Torrey was
een van die lieden. Op zekeren dag werd hij
gedwongen om te bidden, dat God hem mocht
uitzenden om het Evangelie in de geheele wereld
te verkondigen. Hoe hem dat mogelijk zijn zou,
wist hij niet. Het woog hem zwaar eene groote
gemeente te verlaten en evenzeer zijn arbeid op
eene Bijbelschool onder zijne leiding te laten
verloopen. Maar hij hield zich overtuigd, dat hij
eene roeping van God had en dat Hij den weg
voor hem zou banen.

Een week daarna kwamen twee personen na
den bidstond tot Dr. Torrey om hem te ver-
spelen over te komen naar Australië, ten
einde aldaar een „revival" te leiden.

Dr. Torrey beschouwde dit als een antwoord
op zijn gebed en beloofd te zullen komen.
Hij verzocht toen den heer Alexander, een ringer,
met hem mede te gaan, en deze was aanstands
daartoe bereid.

Alexander was opgeleid aan de Moody Bijbel-
school te Chicago, met het doel om op te treden
als zanger, ten einde het Evangelie door zang
te verkondigen. Toen zijn opleiding voltooid
was, bad hij dat de Heere hem den Evangelist
zou aanwijzen met wien hij zou kunnen saam-
werken. Eenige dagen later ontving hij een
verzoek juist in dien zin van den Evangelist
Williams, met wien hij eeltijde jaren saam-
werkte. Toen later Alexander in vereeniging
met Dr. Torrey ging arbeiden, was ook dat een
antwoord op het gebed.

In deze dagen arbeide de Torrey-Alexander
Mission te Liverpool. Wij deelden reeds mede
dat Evan Roberts den stoet tot zijn arbeid in
Wales van den arbeid van Dr. Torrey's missie
kreeg. Opmerkelijk is het dat Dr. Torrey
en Evan Roberts zich beroepen op eene in-
wendige roeping om op te treden gelijk zij
deden. Dit is volgens ons niet naar de
Heilige Schrift. Daarmee is niet gezegd, dat
in de tegenwoordige bedoeling niemand eene
inwendige roeping door den Heiligen Geest
krijgen kan. Maar hij die deze inwendige roe-
ping kreeg, heeft dan te wachten totdat
ook de uitwendige roeping door de kerk des
Heeren (niet door eenige particuliere personen)
tot hem komt.

Wanneer men anders handelt, is dit volgens
ons eene miskenning van de waarheid, dat de
Heilige Geest woont in het midden der ge-
meente. Omdat deze waarheid door de Gere-
formeerde kerken beleiden wordt, moet een
iengelijk die tot een ambt in de kerk des
Heeren geroepen wordt, beleiden dat hij erkent,
wettig door Gods gemeente en misdien door
God zelve tot den heiligen dienst geroe-
pen te zijn.

Over het algemeen willen echter Methodis-
tische geesten daarvan niets weten. Daarom
hopen wij, dat de beweging in Engeland in
kerkelijke bedding zal geleid worden.

Gemengd nieuws.

Dr. Gaupp, privaet-docent, eerste-arts in de
psychiatrische kliniek te München, hield een voor-
lezing over den zelfmoord. Daar in deelde hij mede,
dat in de beschaaide landen sedert 1820 de zelf-
moorden belangrijk zijn toegenomen. In 1878 was
sedert 1820 de bevolking verdubbeld, maar het
aantal zelfmoorden was verdrievvuld. In de
laatste jaren vallen 60—70,